ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Οκτωβρίου 1973 *

Στην υπόθεση 5/73,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Βερολίνου προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Balkan-Import-Export GmbH, 1 Βερολίνο 15, Bregenzer Straße 10,

και

Hauptzollamt Berlin-Packhof, 1 Βερολίνο 15, Alt-Moabit 143-145,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία και το κύρος του κανονισμού 974/71 του Συμβουλίου, της 12ης Μαΐου 1971, περί ορισμένων μέτρων συγκυριακής πολιτικής που πρέπει να ληφθούν στο γεωργικό τομέα σαν συνέπεια της προσωρινής διευρύνσεως των περιθωρίων διακυμάνσεως των νομισμάτων ορισμένων κρατών μελών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 192) και ενδεχομένως των κανονισμών 1013/71 (ABL L 110 της 18ης Μαΐου 1971, σ. 8), 1014/71 (ABL L 110 της 18ης Μαΐου 1971, σ. 10) και 548/72 (ABL L 66 της 18ης Μαρτίου 1972, σ. 1) της Επιτροπής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, A. M. Donner και M. Sørensen, προέδρους τμήματος, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (εισηγητή), P. Pescatore, H. Kutscher, C. O'Dalaigh και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 1973, που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Φεβρουαρίου 1973, το Finanzgericht του Βερολίνου ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί της ερμηνείας και του κύρους περισσοτέρων διατάξεων του κανονισμού 974/71 του Συμβουλίου, της 12ης Μαΐου 1971, περί ορισμένων μέτρων συγκυριακής πολιτικής που πρέπει να ληφθούν στο γεωργικό τομέα σαν συνέπεια της προσωρινής διευρύνσεως των περιθωρίων διακυμάνσεως των νομισμάτων ορισμένων κρατών μελών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 192) και ενδεχομένως ορισμένων διατάξεων των κανονισμών της Επιτροπής 1013/71, 1014/71 (ABL L 110 της 18ης Μαΐου 1971, σ. 8 και 10) και 548/72 (ABL L της 18ης Μαΐου 1972, σ. 1) που εκδόθηκαν σε εκτέλεση του εν λόγω κανονισμού 974/71.

2 Όταν η προσφεύγουσα της κύριας δίκης ζήτησε στις 24 Μαρτίου 1972 να τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία το πρόβειο τυρί που εισήγαγε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας από τη Βουλγαρία, υποχρεώθηκε βάσει του κανονισμού 974/71 να καταβάλει εξισωτικά ποσά ύψους 45,50 μάρκων Δυτ. Γερμανίας (DM) ανά 100 χλγρ., τα οποία προκύπτουν για τα προϊόντα της κλάσεως 04.04 του Κοινού Δασμολογίου, από τα παραρτήματα του κανονισμού 548/72 της 16ης Μαρτίου 1972, περί καθορισμού των εξισωτικών ποσών κατά το χρόνο της επίδικης θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία.

Η προσφεύγουσα, αμφισβητώντας ότι το καθεστώς των εξισωτικών ποσών που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 974/71 συμβιβάζεται με τη Συνθήκη, άσκησε ενώπιον του Finanzgericht προσφυγή κατά της αποφάσεως, με την οποία της επιβλήθηκαν τα εν λόγω ποσά.

Ανάλυση του συστήματος των εξισωτικών ποσών

3 Η συνεχώς αυξανόμενη κατά τους πρώτους μήνες του έτους 1971 συρροή συναλλάγματος και κερδοσκοπικών βραχυπρόθεσμων κεφαλαίων και οι επιπτώσεις της καταστάσεως αυτής σε ορισμένα κράτη μέλη, ιδίως στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και τις Κάτω Χώρες, οδήγησαν το Συμβούλιο να εκδηλώσει με την απόφασή του της 9ης Μαΐου 1971 (ABL C 58 της 10.6.1971, σ. 1) την κατανόησή του «όπως σε ορισμένες περιπτώσεις, τα Κράτη μέλη δύνανται να διευρύνουν για περιορισμένο χρονικό διάστημα τα περιθώρια διακυμάνσεως των τιμών συναλλάγματος των νομισμάτων τους σε σχέση προς τις σήμερα ισχύουσες ισοτιμίες τους».

Με την ίδια απόφαση το Συμβούλιο υπογράμμισε ότι ο χαρακτήρας τέτοιου συστήματος κυμαινομένων τιμών δεν συμβιβάζεται με την καλή λειτουργία της κοινής αγοράς και «για να αποφύγει τη λήψη μονομερών μέτρων» αποφάσισε ότι νομιμοποιείτο να θεσπίσει «χωρίς χρονοτριβή, σύμφωνα με το άρθρο 103 της Συνθήκης...» κατάλληλα μέτρα στο γεωργικό τομέα.

4 Οι οργανώσεις γεωργικών αγορών έχουν, μεταξύ άλλων, ως στόχο την εξασφάλιση δικαίου βιοτικού επιπέδου στο γεωργικό πληθυσμό και τη σταθεροποίηση των αγορών, ιδίως μέσω συστήματος σταθερών τιμών, το οποίο περιλαμβάνει τη θέσπιση ενδεικτικών τιμών, τιμών κατωφλίου και τιμών παρεμβάσεως στηριζομένων σε σταθερές ισοτιμίες των νομισμάτων των διαφόρων κρατών μελών σε σχέση με κάποια λογιστική μονάδα.

Επειδή ο καθορισμός νέων ισοτιμιών ήταν αδύνατος όσο διαρκούσε η διακύμανση του DM και του φιορινίου, ο καθορισμός και ο υπολογισμός των επιθυμητών επιπέδων τιμών για τα προϊόντα, για τα οποία καθορίστηκαν τιμές παρεμβάσεως και όσων οι τιμές εξαρτώνται από την τιμή των προηγουμένων προϊόντων, εξακολούθησαν να γίνονται βάσει των ισοτιμιών που είχαν γνωστοποιηθεί παλαιότερα στο Δ.Ν.Τ. (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) ακόμη και όσον αφορά τις Κάτω Χώρες και την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Έτσι οι τιμές αυτές παρέμειναν, κατ' αρχήν, αμετάβλητες, εκφραζόμενες όμως κυρίως σε DM, εμειούντο ανάλογα με την επίπτωση της de facto ανατιμήσεως του νομίσματος αυτού, προκαλώντας, σε βάρος των καταναλωτών, διαταραχές στο εμπόριο γεωργικών προϊόντων, οι οποίες ήσαν επιπλέον ικανές να αποδιοργανώσουν στο εν λόγω κράτος μέλος το σύστημα παρεμβάσεων που ρυθμίζει η κοινοτική νομοθεσία.

5 Για το λόγο αυτό το Συμβούλιο έκρινε ότι τα κατάλληλα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν χωρίς χρονοτριβή έπρεπε να συνίστανται στην εφαρμογή συστήματος

εξισωτικών ποσών, τα οποία τα κράτη μέλη είχαν δικαίωμα να εισπράττουν κατά την εισαγωγή και να καταβάλλουν κατά την εξαγωγή, τόσο στις εμπορικές ανταλλαγές με τα άλλα κράτη μέλη όσο και στις εμπορικές ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες, με στόχο να εξουδετερώσουν τις επιπτώσεις των νομισματικών μέτρων επί των τιμών των προϊόντων βάσεως, για τα οποία προβλέπονται μέτρα παρεμβάσεως και των γεωργικών προϊόντων, οι τιμές των οποίων εξαρτώνται από την τιμή των πρώτων.

6 Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 974/71, τα εξισωτικά αυτά ποσά προέρχονται από την εφαρμογή επί των τιμών των γεωργικών προϊόντων, για τα οποία προβλέπονται μέτρα παρεμβάσεως, ποσοστού αντιπροσωπεύοντος τη διαφορά, σε σχέση με το δολλάριο των ΗΠΑ, μεταξύ της επίσημης και της πραγματικής ισοτιμίας του εθνικού νομίσματος.

Για τα άλλα προϊόντα που αναφέρονται στον κανονισμό 974/71 τα εξισωτικά ποσά ισούνται προς τις επιπτώσεις επί της τιμής των προϊόντων αυτών, της εφαρμογής του εξισωτικού ποσού στην τιμή του προϊόντος από την οποία εξαρτώνται.

Κατά την τελευταία εξάλλου περίοδο του άρθρου 1 του κανονισμού αυτού, τα εξισωτικά ποσά δεν μπορούν εισπραχθούν παρά μόνο καθόσον τα νομισματικά μέτρα επισύρουν διαταραχές στις συναλλαγές των εν λόγω γεωργικών προϊόντων.

Η διαπίστωση της υπάρξεως τέτοιας καταστάσεως ανήκει στην Επιτροπή, κατόπιν γνώμης των επιτροπών διαχείρισης.

Τέλος, κατά το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού, ο κανονισμός αυτός παύει να εφαρμόζεται από τη στιγμή που όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη εφαρμόζουν και πάλι τις διεθνείς ρυθμίσεις που αφορούν τα περιθώρια διακυμάνσεως των τιμών συναλλάγματος περί την επίσημη ισοτιμία.

7 Λόγω της δυσμενούς εξελίξεως της νομισματικής καταστάσεως, κυρίως της καταργήσεως της μετατρεψιμότητας του δολλαρίου τη 15η Αυγούστου 1971 και της επακολουθησάσης μετά την 23η Αυγούστου 1971 ελευθέρωσης των νομισμάτων της οικονομικής ενώσεως Βελγίου-Λουξεμβούργου, το καθεστώς των εξισωτικών ποσών επεκτάθηκε σε μεγαλύτερο αριθμό προϊόντων και στις εισαγωγές και εξαγωγές αυτών των κρατών μελών.

Κατά τη διάσκεψη της Ουάσιγκτων της 18ης Δεκεμβρίου 1971 αποφασίστηκαν καινούργιες, σταθερές σχέσεις των τιμών συναλλάγματος ως προς το δολλάριο,

με τη μορφή κεντρικών τιμών με διευρυνθέντα, πάντως, περιθώρια διακυμάνσεως σε σχέση με εκείνα που εγκρίθηκαν με τις Συμφωνίες του Bretton Woods.

Επειδή όμως οι αποφάσεις αυτές δεν επέφεραν καμία επίσημη μεταβολή στις ισοτιμίες και επειδή εξακολουθούσε η αποδιοργάνωση του νομισματικού συστήματος, το καθεστώς των εξισωτικών νομισματικών ποσών επεκτάθηκε στη Γαλλία και την Ιταλία και στο σύνολο των γεωργικών προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού 974/71.

8 Μετά τα επίδικα πραγματικά περιστατικά, το Συμβούλιο κατέστησε υποχρεωτικό το σύστημα των εξισωτικών ποσών με τον κανονισμό 2746/72 της 19ης Δεκεμβρίου 1972 και το «ενέταξε» στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, θεμελιώνοντάς το στα άρθρα 28, 43 και 235 της Συνθήκης.

9 Οι παρεμβάσεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής πρέπει να κριθούν ενόψει της προπεριγραφείσας κατάστασης και της διαρκούς εξελίξεώς της.

I — *Επί του πρώτου ερωτήματος*

10 Αντικείμενο του πρώτου ερωτήματος αποτελεί το αν ο κανονισμός 974/71 είναι έγκυρος καθόσον επιτρέπει τον υπολογισμό και την είσπραξη εξισωτικών νομισματικών ποσών κατά την εισαγωγή γαλακτοκομικών προϊόντων βουλγαρικής προελεύσεως.

α) *Επί του νομικού ερείσματος του κανονισμού 974/71*

11 Το ερώτημα αυτό αναφέρεται, πρώτον στο αν το κύρος του εν λόγω κανονισμού θίγεται από το γεγονός ότι στηρίζεται στο άρθρο 103 της Συνθήκης, ενώ η διάταξη αυτή δεν αφορά τον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, ο οποίος διέπεται από τις ειδικές διατάξεις των άρθρων 38 έως 47 της Συνθήκης, και ότι, εν πάση περιπτώσει, το εν λόγω άρθρο 103 δεν επιτρέπει τη λήψη μέτρων συγκυριακής φύσεως, πράγμα που δεν ισχύει για τα επίδικα μέτρα.

12 Κατά το άρθρο 40 της Συνθήκης, τα κράτη μέλη οριστικοποιούν, το αργότερο κατά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, την κοινή γεωργική πολιτική και, προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι που προβλέπονται στο άρθρο 39, δημιουργείται κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών.

Κατά την ίδια πάντα διάταξη, η κοινή αυτή οργάνωση μπορεί να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα και ιδίως ρυθμίσεις των τιμών, ενισχύσεις τόσο για την παραγωγή όσο και για την εμπορία, μέτρα αποθηκεύσεως και λογιστικής μεταφοράς και κοινούς μηχανισμούς σταθεροποιήσεως των εισαγωγών και εξαγωγών.

Κατά το άρθρο 43, παράγραφος 2, εδάφιο 3, το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο, αποφασίζοντας μετά το τέλος του δευτέρου σταδίου της μεταβατικής περιόδου με ειδική πλειοψηφία, εκδίδει κανονισμούς ή οδηγίες ή λαμβάνει αποφάσεις στους τομείς αυτούς.

Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι οι αρμοδιότητες που έχουν ανατεθεί για την πραγματοποίηση της κοινής γεωργικής πολιτικής δεν αφορούν μόνο ενδεχόμενα διαρθρωτικά μέτρα, αλλά περιλαμβάνουν και παρεμβάσεις συγκυριακής φύσεως χαρακτηριστικές για τον τομέα αυτό της παραγωγής, το δε Συμβούλιο έχει εξουσιοδοτηθεί να προσφεύγει σ' αυτές τηρώντας τις διαδικασίες λήψεως αποφάσεων που προβλέπονται σχετικά.

13 Το άρθρο 103, αντιθέτως, έχει ως αντικείμενο τη συγκυριακή πολιτική των κρατών μελών, την οποία πρέπει να θεωρούν ως ζήτημα κοινού ενδιαφέροντος.

Το άρθρο αυτό, συνεπώς, δεν αφορά τους τομείς που έχουν ήδη καταστεί κοινοί, όπως συμβαίνει με την οργάνωση των γεωργικών αγορών.

Το άρθρο 103 έχει πράγματι ως αντικείμενο είτε το συντονισμό της συγκυριακής πολιτικής των κρατών μελών είτε, σύμφωνα με την παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής, την έκδοση κοινών κατάλληλων μέτρων.

14 Η ελευθέρωση των τιμών συναλλάγματος του γερμανικού και του ολλανδικού νομίσματος που κρίθηκε απαραίτητη για να αναχαιτίσει την εισροή κερδοσκοπικών κεφαλαίων προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και τις Κάτω Χώρες, έθεσε σε κίνδυνο την ενότητα της κοινής αγοράς και κατέστησε αναγκαία μέτρα με προορισμό τη διαφύλαξη των μηχανισμών και των στόχων της κοινής γεωργικής πολιτικής.

Η θέσπιση των εξισωτικών νομισματικών ποσών δεν απέβλεπε σε συμπληρωματική προστασία, αλλά στη διατήρηση ενιαίων τιμών, θεμέλιο της σύγχρονης οργάνωσης των αγορών, παρά την προσωρινή εγκατάλειψη των σταθερών ισοτιμιών, αποφεύγοντας έτσι την αποδιοργάνωση του συστήματος των τιμών παρεμβάσεως και διατηρώντας τα συνήθη ρεύματα εμπορικών ανταλλαγών γεωργικών προϊόντων τόσο μεταξύ κρατών μελών όσο και με τις τρίτες χώρες.

Τα μέτρα αυτά, προορισμένα να αντισταθμίσουν προσωρινά τις ζημιογόνες συνέπειες των εθνικών νομισματικών μέτρων, προκειμένου να διατηρηθεί, παράλληλα, ένα ουσιώδες επίτευγμα της οικονομικής ολοκλήρωσης, θα έπρεπε κανονικά να ληφθούν στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του Συμβουλίου βάσει των άρθρων 40 και 43 και κατά τις διαδικασίες που αυτά προβλέπουν, ιδίως κατόπιν διαβουλεύσεων με το Κοινοβούλιο.

15 Η χρονοβόρα εφαρμογή των διαδικασιών των άρθρων 40 και 43, θα μπορούσαν, διευκολύνοντας απροσδιόριστο όγκο ανεξέλεγκτων ανταλλαγών, να διακυβεύσουν την κοινή οργάνωση των οικείων αγορών.

Επειδή στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής δεν υπάρχει κατάλληλη διάταξη που να επιτρέπει την επείγουσα λήψη των αναγκαίων μέτρων για την αντιμετώπιση της πιο πάνω περιγραφείσας νομισματικής κατάστασης, μπορεί να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο δικαιολογούνταν να κάνει χρήση, προσωρινά, των εξουσιών που του απονέμει το άρθρο 103 της Συνθήκης.

Ναι μεν το απροσδόκητο των γεγονότων, τα οποία χρειάστηκε να αντιμετωπίσει το Συμβούλιο, το επείγον των μέτρων που έπρεπε να ληφθούν, η σοβαρότητα της καταστάσεως και το γεγονός ότι τα μέτρα αυτά ελήφθησαν σε τομέα στενά συνδεόμενο με τη νομισματική πολιτική των κρατών μελών, τις επιπτώσεις της οποίας έπρεπε εν μέρει να διορθώσει, μπόρεσαν να οδηγήσουν στην εφαρμογή του άρθρου 103, αλλά ο κανονισμός 2746/71 αποδεικνύει ότι η κατάσταση αυτή δεν υπήρξε παρά προσωρινή, εφόσον το νομικό έρεισμα για το μέτρο αυτό βρέθηκε τελικά σε άλλες διατάξεις της Συνθήκης.

β) *Επί της κανονιστικής μορφής του επίδικου μέτρου*

16 Ερωτάται ακολούθως, αν το κύρος του κανονισμού 974/71 θίγεται από το γεγονός ότι το άρθρο 103 της Συνθήκης, ιδίως η τρίτη παράγραφος, δεν επιτρέπει τη θέσπιση των προβλεπομένων μέτρων, παρά με τη μορφή οδηγίας ή αποφάσεως, αποκλειομένων των κανονισμών.

Η ερμηνεία αυτή προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 103 και δικαιολογείται από το γεγονός ότι, στον τομέα της συγκυριακής πολιτικής, τα όργανα έχουν απλώς ρόλο συντονιστή.

17 Τα κράτη μέλη υποχρεούνται μεν βάσει της πρώτης παραγράφου του άρθρου 103 να θεωρούν τη συγκυριακή πολιτική τους ως ζήτημα κοινού ενδιαφέροντος, η διάταξη όμως αυτή δεν αποκλείει την αρμοδιότητα των κοινοτικών οργάνων

να λαμβάνουν από την πλευρά τους — με την επιφύλαξη των άλλων διαδικασιών που προβλέπονται από τη Συνθήκη — μέτρα συγκυριακής φύσεως στους τομείς της αρμοδιότητάς τους.

Αντίθετα, η παράγραφος 2 του άρθρου 103, ορίζοντας ότι το Συμβούλιο μπορεί «να αποφασίσει ομοφώνως τα κατάλληλα για την κατάσταση μέτρα», αναθέτει, με την προαναφερόμενη επιφύλαξη, στο όργανο τούτο τις απαραίτητες αρμοδιότητες για τη λήψη, κατ' αρχήν, των συγκυριακών μέτρων, τα οποία μπορούν να αποδειχθούν αναγκαία για τη διατήρηση των στόχων της Συνθήκης.

Αν τα όργανα στερούνταν παρόμοιας δυνατότητας, που είναι συμφυής με κάθε οικονομική διαχείριση, θα τους ήταν αδύνατο να εκτελέσουν, στους τομείς αυτούς, την αποστολή που τους έχει ανατεθεί.

18 Η έκφραση «μέτρα κατάλληλα για την κατάσταση», στη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 103, εννοεί ότι το Συμβούλιο μπορεί να διαλέξει και τη μορφή των μέτρων που θεωρεί, ανάλογα με την περίπτωση, ως την πιο κατάλληλη.

Έτσι, με την επιφύλαξη της απαιτήσεως για ομόφωνη απόφαση, το άρθρο 103, παράγραφος 2, παραπέμπει στις γενικές διαδικασίες εκτελέσεως από το Συμβούλιο των αρμοδιοτήτων του, όπως περιγράφονται στα άρθρα 145, 155 και 189, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματός του να αναθέτει στην Επιτροπή την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει.

Η παράγραφος 3 του άρθρου 103 διαφέρει από την παράγραφο 2, όπως προκύπτει από τη χρήση του όρου «κατά περίπτωση», κατά το ότι αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο μη επιτεύξεως ομοφωνίας από το Συμβούλιο για την εκτέλεση των λεπτομερειών εφαρμογής των αποφασισθέντων συγκυριακών μέτρων.

Μόνο σ' αυτό το ενδεχόμενο οι λεπτομέρειες εφαρμογής θα δέσμευαν τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, οπότε όμως θα άφηναν στις εθνικές αρχές την αρμοδιότητα ως προς τη μορφή και τα μέσα.

γ) *Επί του ζητήματος της αναλογικότητας*

19 Ερωτάται ακολούθως, αν ο κανονισμός 974/71 παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, καθώς και τα άρθρα 39, 40 και 110 της Συνθήκης και το άρθρο 19 του κανονισμού του Συμβουλίου 804/68, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ

ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82), επειδή τα εξισωτικά ποσά ειναι ανάλογα όχι με το ενδεχόμενο συναλλαγματικό κέρδος του εισαγωγέα, αλλά αποκλειστικά με τη σχέση της επίσημης ισοτιμίας του DM έναντι του δολλαρίου και της πραγματικής ισοτιμίας του DM.

20 Κατά την τελευταία αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 974/71, τα ποσά που θα θεσπιστούν πρέπει να περιορίζονται στα αυστηρώς απαραίτητα ποσά για την αντιστάθμιση της επιπτώσεως των νομισματικών μέτρων.

Δεν αμφισβητείται ότι, λόγω της επιλογής ενιαίου και πάγιου κριτηρίου, οι εισαγωγές προς τη Γερμανία από τα κράτη, το νόμισμα των οποίων κυμαίνεται σε σχέση με το DM σε διαφορετικό βαθμό από το δολλάριο, επιβαρύνονται με εξισωτικά ποσά που δεν αντιστοιχούν ακριβώς, σε κάθε περίπτωση, στη νομισματική επίπτωση της ανατιμήσεως του DM.

Κατά την προσφεύγουσα της κύριας δίκης, το Συμβούλιο έπρεπε είτε να κλιμακώσει τα εξισωτικά ποσά ανάλογα με τις τιμές συναλλάγματος σε σχέση με το δολλάριο των διαφόρων νομισμάτων των χωρών που κάνουν εισαγωγές από ή εξαγωγές προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και τις Κάτω Χώρες είτε να τα υπολογίσει βάσει ενός σταθμικού μέσου όρου που θα καθορίζεται ανάλογα με τον όγκο των συναλλαγών.

21 Το Συμβούλιο, αντιμετωπίζοντας, σε κατάσταση διαρκούς και σχεδόν απρόβλεπτης εξελίξεως, την ανάγκη θεσπίσεως μέτρων αμέσου αποτελέσματος που θα πρέπει να εφαρμοστούν στο σύνολο των εισαγωγών και εξαγωγών των οικείων προϊόντων, προέβη σε σφαιρική εκτίμηση των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων τού υπό θέσπιση συστήματος.

Το Συμβούλιο έκρινε ότι η κλιμάκωση των εξισωτικών ποσών, ανάλογα με τη γεωγραφική προέλευση των προϊόντων, θα έθετε σε κίνδυνο το πρακτικώς εφαρμόσιμο του συστήματος κυρίως λόγω της πολυμορφίας των ιδιαιτέρων καταστάσεων, όπως αυτές που απορρέουν από τα συστήματα πολλαπλών τιμών, τα οποία εφαρμόζονται σε ορισμένες χώρες ή από τις ιδιομορφίες των χωρών κρατικού εμπορίου.

Τέτοια ρύθμιση, εξάλλου, θα ήταν ικανή να προκαλέσει εκτροπές στο εμπόριο, οι οποίες θα ήταν δύσκολο να τεθούν υπό έλεγχο είτε μέσω συστήματος πιστοποιητικών προελεύσεως είτε μέσω παρακολουθήσεως της κινήσεως των εμπορευμάτων, με συνέπεια να παρεμποδίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία τους.

Η ρύθμιση αυτή θα μπορούσε, άλλωστε, να καταστεί κενή περιεχομένου ανάλογα με το νόμισμα που οι ενδιαφερόμενοι συμβαλλόμενοι θα επέλεγαν για τη σύμβαση.

Το Συμβούλιο, καθορίζοντας για κάθε κράτος μέλος, που δικαιούται να θεσπίσει εξισωτικά ποσά, το ύψος των ποσών αυτών ανάλογα με τη σχέση μεταξύ της επίσημης και της πραγματικής ισοτιμίας του εθνικού νομίσματος έναντι του δολλαρίου, έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι, κατά την εισαγωγή προς τα κράτη αυτά, αξιόλογο τμήμα των συναλλαγών εκφράζεται σε δολλάρια και ότι κάτι τέτοιο ίσχυε για την υπό κρίση περίοδο για το μεγαλύτερο μέρος των εξαγωγών, κυρίως προς τρίτες χώρες.

22 Ένα σύστημα, εξάλλου, που θα στηριζόταν σε σταθμικούς μέσους όρους θα παρουσίαζε, λόγω του καθολικού του χαρακτήρα, τα ίδια μειονεκτήματα με το επίμαχο, χωρίς αντίθετα να εξασφαλίζει στον κύριο παγκόσμιο εισαγωγέα γεωργικών προϊόντων τη δέουσα πλήρη προστασία.

Τα αντιμετωπισθέντα μέτρα συγκυριακής πολιτικής που είχαν, μεταξύ άλλων, ως σκοπό να διορθώσουν βραχυπρόθεσμα τις συνέπειες της ανατίμησης του DM, οι οποίες μπορούσαν να διακυβεύσουν το στόχο της εξασφάλισης δικαίου βιοτικού επιπέδου στο γεωργικό πληθυσμό, έπρεπε να λάβουν υπόψη την ανάγκη επιτεύξεως της μεγαλύτερης δυνατής διορθώσεως.

Ναι μεν τα όργανα πρέπει, κατά την άσκηση της εξουσίας τους, να επαγρυπνούν ώστε οι επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στους επιχειρηματίες να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των στόχων, τους οποίους πρέπει να πραγματοποιεί η διοίκηση, δεν έπεται όμως ότι η υποχρέωση αυτή πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ιδιαίτερη κατάσταση ορισμένης ομάδας επιχειρηματιών.

Λόγω της πολυμορφίας και του πολύπλοκου των οικονομικών καταστάσεων η στάθμιση αυτή όχι μόνο δεν θα ήταν εφικτή, αλλά θα συνιστούσε επιπλέον πηγή αδιάκοπης νομικής αβεβαιότητας. Η εξαιρετικά πιεστική ανάγκη για το πρακτικώς εφαρμόσιμο των οικονομικών μέτρων με στόχο ένα άμεσο διορθωτικό αποτέλεσμα — ανάγκη που πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά τη στάθμιση των παρόντων συμφερόντων — δικαιολογεί, εν προκειμένω, τη σφαιρική εκτίμηση των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων των αντιμετωπιζομένων μέτρων.

23 Δεν αποδείχθηκε, συνεπώς, ότι το Συμβούλιο, σταθμίζοντας τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα ενός συστήματος που εξαρτά τα εξισωτικά ποσά από τη σχέση μεταξύ εθνικού νομίσματος κάθε ενδιαφερομένου κράτους και δολλα-

ρίου και επιλέγοντας το εφαρμοσθέν σύστημα, επέβαλε κατά τρόπο πρόδηλο στους επιχειρηματίες βάρη δυσανάλογα με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

δ) *Επί της παραβάσεως των άρθρων 39, πρώτη παράγραφος, στοιχείο γ, 40, παράγραφος 3, εδάφιο 2, και 110 της Συνθήκης*

24 Το άρθρο 39 απαριθμεί διάφορους στόχους της κοινής γεωργικής πολιτικής.

Τα κοινοτικά όργανα πρέπει, κατά την επιδίωξη των στόχων αυτών, να εξασφαλίζουν το διαρκή συμβιβασμό, τον οποίο μπορεί να καταστήσουν αναγκαίο, ενδεχόμενες αντιφάσεις μεταξύ των στόχων αυτών, εκτιμωμένων χωριστά και, αν χρειαστεί, να δίνουν προσωρινά στον ένα ή τον άλλο στόχο την προτεραιότητα που επιβάλλουν τα γεγονότα ή οι οικονομικές καταστάσεις ενόψει των οποίων εκδίδουν τις αποφάσεις τους.

Το Συμβούλιο δεν παρέβη το άρθρο 39, επειδή λόγω της εξελίξεως της νομισματικής καταστάσεως, έδειξε ενδεχομένως προτίμηση στα συμφέροντα των παραγωγών.

Δεν απεδείχθη, εξάλλου, ότι τα αμφισβητούμενα μέτρα οδήγησαν σε τιμές που ήταν προφανώς δυσανάλογες κατά την παράδοση στον καταναλωτή.

25 Κατά το άρθρο 40, παράγραφος 3, εδάφιο 2, της Συνθήκης, η κοινή οργάνωση των αγορών πρέπει να περιορίζεται στην επιδίωξη των στόχων του άρθρου 39 και να αποκλείει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών εντός της Κοινότητας.

Το εθνικό δικαστήριο, αναφερόμενο στη διάταξη αυτή, φαίνεται ότι έχει υπόψη πιθανή διάκριση μεταξύ παραγωγών και καταναλωτών σε βάρος των τελευταίων.

26 Το άρθρο 40 αφορά διάκριση μόνο μεταξύ παραγωγών ή μόνο μεταξύ καταναλωτών, ενώ η ισορροπία που πρέπει να διατηρείται μεταξύ των αντιτιθεμένων συμφερόντων των δύο αυτών κατηγοριών οικονομικών παραγόντων αποτελεί αντικείμενο του άρθρου 39.

Συνεπώς, το Συμβούλιο, θεσπίζοντας τα επίδικα μέτρα, δεν παρέβη το άρθρο 40.

27 Τα εν λόγω μέτρα, τέλος, δεν συνιστούν παράβαση του άρθρου 110, εφόσον ούτε αποδείχτηκε ούτε κατέστη αντικείμενο αποδείξεως ότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας τα μέτρα αυτά, υπερέβη τα όρια της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που του αναγνωρίζει η διάταξη αυτή επί θεμάτων εμπορικής πολιτικής.

ε) *Επί της παραβάσεως του άρθρου 19 του κανονισμού 804/68*

28 Κατά το άρθρο 19 του κανονισμού 804/68, απαγορεύεται στις εμπορικές ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες η είσπραξη οιουδήποτε δασμού ή φορολογικής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος επί των προϊόντων επί των οποίων εφαρμόζεται η κοινή οργάνωση στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων.

29 Τα εξισωτικά ποσά, αν και προκαλούν στεγανοποίηση της αγοράς, διορθώνουν τις διακυμάνσεις των ασταθών τιμών συναλλάγματος, οι οποίες μέσα σε σύστημα οργανώσεως των αγορών των γεωργικών προϊόντων που στηρίζεται σε κοινές τιμές είναι ικανές να προκαλέσουν διαταραχές στο εμπόριο των προϊόντων αυτών.

Η στρέβλωση του εμπορίου που οφείλεται αποκλειστικά σε νομισματικά αίτια μπορεί, λαμβανομένων υπόψη των στόχων της κοινής γεωργικής πολιτικής, να θεωρηθεί ότι αντίκειται προς το κοινό συμφέρον περισσότερο από όσο τα μειονεκτήματα των επιδίκων μέτρων.

Τα ποσά αυτά χρησιμεύουν στο να εξασφαλίζουν τη διατήρηση των κανονικών εμπορικών ρευμάτων των προϊόντων σε εξαιρετικές και εναλλασσόμενες περιστάσεις που οφείλονται στη νομισματική κατάσταση.

Έχουν, περαιτέρω, ως σκοπό την αποφυγή της αποδιοργάνωσης μέσα στο οικείο κράτος μέλος του συστήματος παρεμβάσεως που προβλέπεται από την κοινοτική νομοθεσία.

Δεν πρόκειται, εξάλλου, για τέλη μονομερώς αποφασισθέντα από τα κράτη μέλη, αλλά για κοινοτικά μέτρα, τα οποία, λαμβανομένων υπόψη των εξαιρετικών τότε περιστάσεων, επιτρέπονται στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής.

30 Το Συμβούλιο θεσπίζοντάς τα δεν παρέβη το άρθρο 19 του κανονισμού 804/68.

Η εξέταση συνεπώς του πρώτου ερωτήματος δεν αποκάλυψε στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος του επιδίκου κανονισμού.

II — *Επί του δευτέρου ερωτήματος*

31 Με το δεύτερο ερώτημα ερωτάται, αν στο πλαίσιο της ορθής εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, η καθής στην κύρια δίκη ενομιμοποιείτο ακόμη στις 24 Μαρτίου 1972, ημέρα κατά την οποία ζητήθηκε η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία, να επιβάλει εξισωτικό τέλος στο εμπόριο με τις τρίτες χώρες.

Το ερώτημα έχει ως αντικείμενο, κατά πόσον είχαν πληρωθεί κατά την ημερομηνία αυτή οι προϋποθέσεις, τις οποίες θέτει το άρθρο 8 του κανονισμού 974/71 για την παύση της εφαρμογής του λόγω του γεγονότος ότι, μετά τις Συμφωνίες της Ουάσιγκτον της 18ης Δεκεμβρίου 1971, τα κράτη μέλη είχαν αποφασίσει να μην επιτρέψουν πλέον τη διακύμανση των νομισμάτων τους, αποδεχθέντα ένα περιθώριο διακυμάνσεως των συναλλαγματικών τιμών γύρω από μια τιμή που χαρακτηρίσθηκε ως κεντρική τιμή, περιθώριο που ήταν σημαντικότερο από εκείνο που είχε εγκριθεί με τις Συμφωνίες του Bretton Woods.

32 Το άρθρο 8 του κανονισμού 974/71 ορίζει ότι ο κανονισμός παύει να εφαρμόζεται από τη στιγμή που όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη εφαρμόζουν και πάλι τις διεθνείς ρυθμίσεις που αφορούν τα περιθώρια διακυμάνσεως των τιμών συναλλάγματος περί την επίσημη ισοτιμία.

Η διάταξη αυτή έχει ως στόχο την κατάργηση των εξισωτικών ποσών μόλις όλα τα κράτη μέλη αποφασίσουν να εφαρμόσουν και πάλι είτε τις παλαιές ισοτιμίες είτε τις νέες ισοτιμίες που έχουν γνωστοποιηθεί στο ΔΝΤ.

33 Οι συμφωνίες της 18ης Δεκεμβρίου 1971 δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις αυτές.

Τα ενδιαφερόμενα κράτη όχι μόνο δεν επανήλθαν σε σταθερές ισοτιμίες, αλλά απλώς συμφώνησαν να διατηρήσουν, στο μέτρο του δυνατού, τις κεντρικές τιμές υποκείμενες σε τροποποίηση, οι συμφωνίες δε αυτές επέτρεπαν, περαιτέρω, περιθώρια διακυμάνσεων γύρω από τις εν λόγω τιμές ύψους 2,25% προς τα άνω ή προς τα κάτω, που καμιά φορά κατέληγαν σε συναλλαγματικές διακυμάνσεις της αυτής εκτάσεως με εκείνες που οδήγησαν στη θέσπιση των εξισωτικών ποσών.

Ακόμη όμως και μετά τις εν λόγω συμφωνίες εξακολούθησε η τάση ανατιμήσεως ορισμένων κοινοτικών νομισμάτων μέσα στα πλαίσια των διευρυνθέντων πε-

ριθωρίων διακυμάνσεως, κατά δε το χρόνο της επίδικης εισαγωγής, η διαφορά μεταξύ DM και της παλαιάς επίσημης ισοτιμίας του έφθανε το 13% και διατηρήθηκε στο επίπεδο αυτό μέχρι την υποτίμηση του δολλαρίου, στις 8 Μαΐου 1972.

Το γεγονός, τέλος, ότι ήταν βέβαιο ότι τα ενδιαφερόμενα κράτη δεν θα επανέρχονταν στις παλαιές ισοτιμίες σε σχέση προς το δολλάριο, δεν είχε σημασία, επειδή οι διεθνείς ρυθμίσεις στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 8 δεν αφορούν ορισμένη ισοτιμία, αλλά σύστημα σταθερών ισοτιμιών.

III — *Επί του τρίτου ερωτήματος*

34 Με το τρίτο ερώτημα ερωτάται, αν το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 974/71, συνιστά αρκετά ακριβή βάση υπολογισμού των εξισωτικών ποσών και αν το ποσό των 45,50 DM που επιβλήθηκε στην επίδικη εισαγωγή, δυνάμει του κανονισμού της Επιτροπής 548/72, προκύπτει από την εφαρμογή των αρχών που περιέχονται στο άρθρο αυτό.

35 Κατά το άρθρο 2, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού 974/71, τα εξισωτικά ποσά για τα προϊόντα, η τιμή των οποίων εξαρτάται από την τιμή των προϊόντων που υπόκεινται στους κανόνες της παρέμβασης, ισούνται με την «επίπτωση» επί των τιμών του οικείου προϊόντος της εφαρμογής του εξισωτικού ποσού στις τιμές του προϊόντος που υπόκειται σε παρέμβαση.

Κατά την προσφεύγουσα της κύριας δίκης, η διαμόρφωση αυτή του τρόπου υπολογισμού των εξισωτικών ποσών είναι υπερβολικά αόριστη και αντίκειται σε γενική αρχή του δικαίου, κατά την οποία οι νόμοι που επιτρέπουν την επιβολή φόρων πρέπει να είναι επαρκώς εξειδικευμένοι.

36 Με τον όρο «επίπτωση» το άρθρο 2 υποχρεώνει την Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη τον αντίκτυπο που έχει στην τιμή του προϊόντος, που δεν υπόκειται σε παρέμβαση, η εφαρμογή των εξισωτικών ποσών στα συστατικά που είναι κοινά στο προϊόν αυτό και το προϊόν που υπόκειται σε παρέμβαση, από το οποίο εξαρτάται.

37 Το άρθρο 5 του κανονισμού 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, καθορίζει την ετήσια σταθερή τιμή παρεμβάσεως για το βούτυρο και το αποβουτυρωμένο γάλα σε σκόνη.

Εφόσον λοιπόν δεν υπάρχει τιμή παρεμβάσεως για το νωπό γάλα, η τιμή των άλλων γαλακτοκομικών προϊόντων, μεταξύ των οποίων και τα τυριά, εξαρτάται από τις τιμές του βουτύρου και του αποβουτυρωμένου γάλακτος σε σκόνη.

Η Επιτροπή, συνεπώς, για να εφαρμόσει στα τυριά το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 974/71, υπολόγισε κατ' αρχάς την επίπτωση των εξισωτικών ποσών, που εφαρμόζονται στην τιμή του βουτύρου και του αποβουτυρωμένου γάλακτος σε σκόνη, στις λιπαρές ουσίες και το αποβουτυρωμένο γάλα που αποτελούν δύο συστατικά των προϊόντων αυτών.

Η Επιτροπή, αφού υπολόγισε έτσι την επίπτωση του εξισωτικού τέλους στην τιμή μονάδος των λιπαρών ουσιών και του αποβουτυρωμένου γάλακτος, μπόρεσε να μετακυλίσει την επίπτωση στο νωπό γάλα από το οποίο κατασκευάζεται το τυρί.

Η μέθοδος αυτή υπολογισμού απαιτεί από την Επιτροπή μόνον ένα περιορισμένο περιθώριο διακριτικής ευχέρειας, όπως συνάγεται από τους υπολογισμούς, στους οποίους προέβη και που οδηγούν στο ποσό των 45,50 DM.

38 Η προσφεύγουσα της κύριας δίκης αντιτάσσει ακόμη ότι το επίδικο προϊόν δεν μπορούσε να υποβληθεί σε εξισωτικό ποσό, επειδή, αντίθετα με την απαίτηση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β, του κανονισμού 974/71, η τιμή του τυριού δεν εξαρτιόταν από την τιμή προϊόντος υποκειμένου σε παρέμβαση, αλλά καθοριζόταν σε μεγάλο βαθμό στην αγορά.

39 Η σχέση της τιμής μεταξύ του τυριού αφενός και του βουτύρου και του αποβουτυρωμένου γάλακτος σε σκόνη αφετέρου, καθορίζεται κυρίως, όσον αφορά την τιμή κατωφλίου, από τους κανονισμούς του Συμβουλίου 804/68, της 27ης Ιουνίου 1968, και 823/68, της 28ης Ιουνίου 1968, περί καθορισμού των ομάδων προϊόντων και των ειδικών διατάξεων σχετικά με τον υπολογισμό των εισφορών στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων.

Το ότι κατά τον κανονισμό 804/68 οι ελεύθερες στα σύνορα τιμές θεσπίζονται με βάση τις ευνοϊκότερες δυνατότητες αγοράς στο διεθνές εμπόριο δεν αποκλείει το δικαίωμα του Συμβουλίου να προτιμήσει, για τον υπολογισμό των εξισωτικών ποσών, λιγότερο περίπλοκη μέθοδο, ενόψει του προσωρινού χαρακτήρα που έπρεπε να έχει το σύστημα.

40 Η προσφεύγουσα της κύριας δίκης ισχυρίζεται, τέλος, ότι η επιβολή εξισωτικών ποσών επί της εισαγωγής πρόβειου τυριού βουλγαρικής προελεύσεως αντίκειται

στην τελευταία περίοδο του άρθρου 1 του κανονισμού 974/71, επειδή η απελευθέρωση του γερμανικού και του ολλανδικού νομίσματος δεν επέσυρε διαταραχές στο εμπόριο του τυριού.

41 Ο εφάπαξ και γενικός χαρακτήρας που είναι συμφυής με το σύστημα των εξισωτικών ποσών και η ανάγκη ταχείας προσαρμογής στις αδιάκοπες νομισματικές διακυμάνσεις καθιστούν επιτρεπτό το ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη παρά μόνο τις διαταραχές ανά ομάδα προϊόντων, οποιασδήποτε προέλευσης.

Διαφοροποίηση, εξάλλου, με βάση την προέλευση θα συνεπαγόταν τον κίνδυνο εκτροπών του εμπορίου.

42 Συνεπώς, από την εξέταση του τρίτου ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος των κανονισμών 974/71 του Συμβουλίου και 548/72 της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ·

έχοντας υπόψη τα στοιχεία της δικογραφίας,

αφού άκουσε την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τις προφορικές παρατηρήσεις της προσφεύγουσας της κύριας δίκης, της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως τα άρθρα 38 έως 47, 103, 110 και 177, τους κανονισμούς του Συμβουλίου 804/68 της 27ης Ιουνίου 1968, 823/68 της 28ης Ιουνίου 1968, 974/71 της 12ης Μαΐου 1971 και 2746/72 της 19ης Δεκεμβρίου 1972, τους κανονισμούς της Επιτροπής 1013/71 και 1014/71 της 18ης Μαΐου 1971 και 548/72 της 18ης Μαρτίου 1972, την απόφαση του Συμβουλίου της 9ης Μαΐου 1971, το πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, ιδίως δε το άρθρο 20 του οργανισμού αυτού και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Finanzgericht του Βερολίνου με Διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 1973, αποφαίνεται:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του κανονισμού του Συμβουλίου 974/71 ούτε των κανονισμών της Επιτροπής 1013/71, 1014/71 και 548/72 περί καθορισμού των εφαρμοστέων εξισωτικών ποσών κατά το χρόνο στον οποίο αναφέρονται τα υποβληθέντα ερωτήματα.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars

Pescatore Kutscher O'Dalaigh Mackenzie Stuart

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Οκτωβρίου 1973.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt